

Arrest

nr. 125 565 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat C. BOUCIQUE en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U was woonachtig in het dorp Nasyr Kort, behorende tot het arrondissement Nazran.

U verklaarde dat u op 07/07/2012 naar België was gekomen om er te huwen met X. X verblijft reeds sinds 2005 in België en werd op 25/05/2012 in de hoedanigheid van vluchteling erkend. Voor uw komst naar België had u Daurbekova nog nooit ontmoet. Een gemeenschappelijke kennis heeft jullie aan elkaar geïntroduceerd. Hierna onderhield u vanuit Ingoesjetie contact met X via telefoon en Skype.

U verklaarde dat u op basis van een Spaans visum (en via Spanje) naar België was gereisd. Op 09/11/2012 huwde u met Daurbekova in Gent. Uw Spaans visum was ondertussen verlopen en u kreeg van de lokale instanties te horen dat u in België geen visum kon aanvragen om uw verblijf te legaliseren. U werd geïnformeerd dat u een visumaanvraag in de Russische Federatie moest indienen. Op 10/12/2012 keerde u terug naar de Russische Federatie om er een visum aan te vragen. U kon vanuit België meerijden met een Tsjetsjeen die naar Grozny ging. Hij passeerde daarbij Ingoesjetji. Zodoende keerde u terug naar uw ouderlijke woning in Nasyr kort. U arriveerde er op 16/12/2012.

Op 05/01/2013 vielen Russische en Ossetische militairen uw ouderlijke woning binnen. Ze vonden hierbij zagezegd wapens en beschuldigden u van illegaal wapenbezit. U werd vervolgens opgepakt en meegenomen naar de FSB van Vladikavkaz. U werd er tot 09/01/2013 vastgehouden. U werd ondervraagd in verband met uw verblijf in België en over kennissen van u die gezocht werden. Tegen andere kennissen van u, die eerder werden opgepakt, wou men dat u getuigde.

Op 09/01/2013 werd u na de betaling van losgeld vrijgelaten. Dit gebeurde door tussenkomst van een kennis van uw oom Isa. Deze kennis werkte voor de FSB van Vladikavkaz en was er een hooggeplaatst figuur. Hij verklaarde dat u na uw vrijlating problemen zou blijven kennen.

Vandaar dat u nog diezelfde dag, op 09/01/2013, vertrok naar Zjeleznovodsk waar u bij uw oom Isa kon verblijven. U verbleef er enkele dagen. Tijdens uw verblijf aldaar vernam u dat militairen langs uw ouders waren geweest op zoek naar u. Na het vernemen van dit nieuws bracht uw oom u met zijn wagen naar Moskou. Ook hier verbleef u enkele dagen. Op 20/01/2013 nam u vanuit Moskou de trein naar Brest. In Brest werd u opgewacht door Poolse smokkelaars. Zij voerden u in hun minibus naar België.

Op 24/01/2013 kwam u aan in België. Op 28/01/2013 vroeg u asiel aan.

Na uw aankomst in België vernam u dat militairen een tweede bezoek hadden gebracht aan uw ouders.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetji gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetji gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat deze individuele beoordeling betreft dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw terugkeer naar de Russische Federatie, na uw aankomst in België op 07/07/2012, aannemelijk te maken.

Zo weten uw verklaringen over uw terugreis in hun geheel niet te overtuigen.

U beweerde dien aangaande dat u op 10/12/2012 vanuit België was teruggekeerd naar Ingoesjetji.

U verklaarde dat u voorafgaand aan uw vertrek op verschillende internetsites, waaronder de site "Russkie v Belgii" (Russen in België), een oproep had geplaatst om in contact te komen met personen die u konden helpen terug te keren.

Een Tsjetsjeen zou u hierna hebben gecontacteerd. Hij zou van plan zijn geweest om met zijn wagen terug te keren naar Grozny en wou u meevoeren naar Ingoesjetji (CGVS p.5-6). Aldus uw verklaringen. De genoemde website werd hierna in uw aanwezigheid geopend en er werd u gevraagd uw oproep, of die van de Tsjetsjeen, op deze site te tonen.

U bleek hiertoe niet in staat te zijn en de oproep werd niet gevonden (CGVS p.17).

Bij consultatie van de site blijkt daarbij dat advertenties die in het verleden werden geplaatst (teruggaand tot 2005!) nog steeds kunnen worden geconsulteerd.

Deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook reeds op ernstige wijze.

Daarnaast werd opgemerkt dat u niet kon zeggen hoe deze Tsjetsjeen juist heet. U verklaarde dat u zich zijn naam niet meer zo goed herinnert en beweerde dat hij Sejchan of zo heette. U kon daarbij evenmin zijn telefoonnummer geven. U beweerde dat u uw simkaart, waarop het telefoonnummer

was opgeslagen, verloren bent (CGVS p.16-17). Belangrijk bewijsmateriaal wordt zodoende niet verstrekt.

U verklaarde verder dat jullie met de wagen via Duitsland, Polen en Oekraïne zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie.

Wat dit gegeven betreft werd vastgesteld dat u niet kon uitleggen hoe u, aangezien u zonder documenten reisde, al deze grenzen had kunnen passeren. U beweerde dat deze Tsjetsjeen het regelde, maar wat hij deed weet u niet (CGVS p.6).

Uw onwetendheid hieromtrent is ongeloofwaardig.

Het betekent immers dat u zou teruggekeerd zonder te weten hoe en of dit feitelijk kon.

Vervolgens gaf u aan dat u enkel illegaal naar de Russische Federatie had kunnen terugkeren omdat er problemen waren ontstaan die een bedreiging voor uw leven betekenden.

U werd hierop over deze problemen bevraagd en deed hierbij een uiteenzetting over uw problemen ontstaan sinds 05/01/2013 (CGVS p.5-6). Met andere woorden over de problemen die pas zijn ontstaan na uw terugkeer.

Een dergelijke verklaring houdt uiteraard geen steek.

Er wordt bovendien op gewezen dat u tevens verklaarde dat u vóór 05/01/2013 nooit problemen heeft gekend in de Russische Federatie (CGVS p.10). U werd op deze anomalie gewezen maar bleef herhalen dat u illegaal bent teruggekeerd vanwege de problemen die pas op 05/01/2013 ontstonden.

Daarnaast werd vastgesteld dat het doel van uw terugreis niet gerealiseerd werd.

U verklaarde immers dat u na uw terugkeer geen visum heeft aangevraagd. U beweerde dat u daarvoor te weinig tijd had (CGVS p.6).

Uw relaas blijkt nochtans dat u gedurende een maand in de Russische Federatie verbleven zou hebben. Er kan worden uit gegaan dat dit voldoende was om een visum aan te vragen.

Uw verklaring dat u griepig was en het de nieuwsjaarperiode was, weet uw inactiviteit gedurende een volledige maand niet te verklaren.

Daarenboven werd u de vraag gesteld waarom u naar Nazran was teruggekeerd en niet naar Moskou waar u een visum had kunnen aanvragen. U beweerde hierop dat u eerst naar huis had moeten gaan om u zich te informeren over de manier waarop u een visum moest aanvragen.

Deze gang van zaken is echter ongeloofwaardig. Er kan immers worden verondersteld dat u zich hier reeds over informeerde voor uw terugkeer.

Ook uw verklaringen over uw tweede reis van Ingoesjetië naar België zijn gebrekkig.

U beweerde wat dit betreft dat u op 09/01/2013 Ingoesjetië alweer zou hebben verlaten.

U zou eerst naar Zjeleznovodsk en Moskou zijn gereisd. In Moskou zou u de trein genomen hebben naar Brest. Vanuit Brest zou u dan in een minibas naar België zijn gevoerd. U bevond zich tijdens de reis in de laadruimte van de minibas (CGVS p.8-9).

Welnu, er werd omtrent deze reis vastgesteld dat u niet kon zeggen via welk land u de Europese Unie bent ingereisd.

Wat de gepasseerde landen betreft wist u enkel te zeggen dat u van de smokkelaar had vernomen dat jullie door Duitsland zouden gaan. U kon daarbij aansluitend niet verklaren op welke wijze u de Europese Unie had kunnen inreizen.

Zo spreekt het immers voor zich dat aan de grensovergang ook laadruimten kunnen worden gecontroleerd. U werd hierop gewezen maar kon hier geen verklaring voor geven. U verwees voor een antwoord op deze vragen louter naar de chauffeur.

U verklaarde dat hij de reis had geregeld en het zijn verantwoordelijkheid was geweest.

Daarnaast bleek u geen weet te hebben van afspraken met de smokkelaar in het geval u bij de grensovergang ontdekt zou worden.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge controles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de manier waarop u de EU had kunnen inreizen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het daarbij onwaarschijnlijk dat hij zijn klant hiervan absoluut niet op de hoogte zou hebben gebracht.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde ongeloofwaardig.

Op basis van dit alles moet dan ook worden besloten dat er aan uw reisweg (heen en terug naar België) geen geloof kan worden gehecht.

Het treinticket Moskou – Brest dat door u werd voorgelegd, bewijst geenzins dat u dit traject daadwerkelijk heeft afgelegd. Er wordt opgemerkt dat het een ongeschonden ticket betreft (niet afgestempeld, gescheurd...) zodat niet kon worden geconcludeerd dat het ooit werd gebruikt.

Naast de reisweg dient er verder op gewezen te worden dat u geen enkel bewijs aanbracht dat op uw verblijf in Ingoesjetië, Zjeleznovodsk of Moskou wijst.

Ook uw verklaringen zelf leveren onvoldoende bewijs hiervan.

Zo werd vastgesteld dat u geen enkele publieke gebeurtenis kon noemen die zich in de periode van uw verblijf in Ingoesjetië heeft voorgedaan (CGVS 17).

Deze vaststellingen ondersteunen de conclusie dat uw terugkeer niet weet te overtuigen.

Aangezien aan uw terugreis naar Ingoesjetië geen geloof wordt gehecht, zijn ook de problemen die na deze terugreis zouden zijn ontstaan ongeloofwaardig.

Wat deze problemen betreft dient bijkomend te worden gesteld dat u, zoals hierboven reeds werd vermeld, voor 05/01/2013 nooit enige moeilijkheden zou hebben gekend in de Russische Federatie.

Het is dan ook bijzonder merkwaardig te noemen dat u na een terugkeer, plots en zonder enig aanwijsbare reden, zou worden vervolgd.

Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het loutere feit dat u in België een relatie aanknoopte met een erkend vluchteling, is evenmin afdoende om u de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw reispaspoort, rijbewijs, intern paspoort, kopie van uw geboorteakte en uw Belgische huwelijksakte leveren geen informatie over uw terugkeer naar Ingoesjetië en/of de problemen die u er zou hebben ondervonden.

De usb-stick die u aanbracht bevat daarbij louter artikels en films die handelen over de algemene situatie in Ingoesjetië en die u persoonlijk niet betreffen.

Aldus is ook dit geen bewijs van uw terugkeer en/of de problemen die u er zou hebben ervaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 februari 2014 aan dat uit zijn feitenrelaas duidelijk blijkt dat de door hem ondergane feiten wegens hun aard, een ernstige schending vormen van de mensenrechten, meer bepaald een schending van de artikelen 3, 5, 6, 7 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij herhaalt dat hij in zijn land van herkomst in januari 2013 werd opgepakt door militairen en stelt dat zijn vervolging niet alleen de vorm aannam van bruto geweld, met name folteringen om bekentenissen te bekomen, maar bovendien plaatsvond via gerechtelijke en/of administratieve maatregelen die onder schijn van wettigheid, de wet voor vervolgingsdoeleinden misbruiken.

Hij verwijst in dit verband naar een internetartikel (zie p. 4) *“Current Developments in Ingushetia: Continued Abuses and Renewed Pressure to Return”* van het HRW van september 2003.

Hij stelt dat *“de vervolging van verzoeker komt in aanmerking voor de toekenning van het statuut van vluchteling (zie VBV (2e kamer) nr. E024, 8 april 1992, onuitg.)”* en vervolgt *“dat deze militairen kunnen worden beschouwd als een organisatie die willekeurig optreedt en waartegen de overheidsorganen binnen de Russische Federatie geen verzet voeren teneinde het corrupt geheel in stand te houden zie artikel 48/5 vreemdelingenwet”*.

Verzoeker stelt dat hij een persoonlijke vervolgingsvrees heeft, gebaseerd op zijn Ingoesjetische origine en dat de militairen die hem oppakten, van Ossetische origine waren.

Hij laat gelden dat er in zijn land van herkomst sinds jaar en dag een conflict heerst tussen die twee culturen, gebaseerd op het inleveren van grondgebied, en dat onterechte vervolging van personen uit Ingoesjetië, veel voorkomt.

Volgens verzoeker staat het vast dat hij bij terugkeer opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van onwettig militair optreden.

Verzoeker stelt dat het volkomen normaal is dat hij gelet op de ernst van de feiten die hij in zijn land van herkomst had meegemaakt en die worden bevestigd door zijn vrouw (zie stuk 8), niet meer in staat is om zijn vluchtverhaal volledig weer te geven, meer bepaald met betrekking tot de reis. Hij verklaart dat aan de verklaring van zijn vrouw geloof dient te worden gehecht gezien van haar de vluchtelingenstatus in België werd erkend (zie stuk 4).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 9) dat *“De stelling van CGVS op pagina 3 van de beslissing a quo dat aangezien aan de terugreis van verzoeker naar Ingoesjetië geen geloof wordt gehecht, ook de problemen na de terugreis ongeloofwaardig zijn, is werkelijk een brug te ver.”*

Verzoeker voert aan dat de beslissing houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zelf vermeldt dat de situatie in Ingoesjetië thans onveilig is waarbij de mensenrechten worden geschonden.

Verzoeker stelt dat gezien hij een inwoner van Ingoesjetië is, hij derhalve in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij voegt er aan toe dat ook zijn individuele situatie een rol speelt en dat (zie p. 8) *“Als praktiserend moslim verzet verzoeker zich tegen de radicale groepering binnen zijn religie. Hij wordt derhalve door rebellenbewegingen - zoals in casu DE FSB militairen - beschouwd als een medestander van de Russische autoriteiten.”*; hij besluit dat in zijn hoofdte een vrees voor vervolging aanwezig is en de mogelijkheid van een schending van artikel 3 EVRM bestaat.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift fotokopieën van zijn paspoort, een uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister, een afschrift van huwelijksakte, de beslissing van het Commissariaat-generaal houdende de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn echtgenote, zijn “bijlage 26”, de “vragenlijst” van 30 januari 2013, een e-mail van zijn echtgenote, een internetartikel *“Current Developments in Ingushetia: Continued Abuses and Renewed Pressure to Return”* van het HRW van september 2003 en zijn attest van immatriculatie.

3. Beoordeling

3.1.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.1.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Vluchtelingenstatus

3.2.1.1. De Raad hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij na zijn verblijf op Belgische bodem, omstreeks medio december 2012 naar de Russische Federatie is teruggekeerd.

Derhalve kan ook geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen begin januari 2013 in zijn land van herkomst.

Zo blijkt uit het verhoorverslag van 4 maart 2013 van het Commissariaat-generaal dat (i) verzoeker niet in staat was zijn oproep, geplaatst om in contact te komen met personen die hem konden helpen terug te keren naar zijn land, of die van de Tsjetsjeen, op deze site te tonen (zie p. 17), (ii) verzoeker niet kon zeggen hoe deze Tsjetsjeen juist heet (zie p. 17), (iii) verzoeker niet kon uitleggen hoe hij, aangezien hij zonder documenten reisde, de grenzen in Duitsland, Polen en Oekraïne had kunnen passeren (zie p. 6), (iv) hij na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, nooit een visum heeft aangevraagd terwijl dit juist hét doel was van zijn terugreis (zie p. 6) en (v) verzoeker geen enkel bewijs aanbracht dat op zijn verblijf in Ingoesjetië, Zjeleznovodsk of Moskou wijst; ook zijn verklaringen zelf leveren hiervan geen bewijs van vermits hij geen enkele publieke gebeurtenis kon noemen die zich in de periode van zijn verblijf in Ingoesjetië heeft voorgedaan (zie p. 17).

Aangezien aan verzoekers terugreis naar Ingoesjetië geen geloof wordt gehecht, kan ook aan de problemen die na deze terugreis zouden zijn ontstaan, geen geloof gehecht worden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij vóór 5 januari 2013 nooit enige moeilijkheid te hebben gekend in de Russische Federatie (zie p. 10) waardoor het dan ook ongeloofwaardig is dat hij na zijn voorgehouden terugkeer, plots en zonder enig aanwijsbare reden, zou worden vervolgd.

De uitleg van verzoeker (zie p. (5, 6) dat hij in december 2012 illegaal naar zijn land van herkomst was teruggekeerd omdat hij er begin januari 2013 problemen had ondervonden, is onzin.

3.2.1.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Verzoeker blijft hier echter in gebreke en slaagt er niet in bovenstaande pertinente vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om bovenstaande motieven te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de gedane vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het argument in het verzoekschrift dat *“De stelling van CGVS op pagina 3 van de beslissing a quo dat aangezien aan de terugreis van verzoeker naar Ingoesjetië geen geloof wordt gehecht, ook de problemen na de terugreis ongeloofwaardig zijn, is werkelijk een brug te ver.”*, snijdt geen hout.

Als verzoeker beweert dat hij problemen had in zijn land van herkomst in januari 2013, mag van hem in alle redelijkheid worden verwacht dat hij enig begin van bewijs bijbrengt dat hij in december 2012 vanuit België, waar hij verbleef sinds juli 2012, naar zijn land is teruggekeerd.

Verzoeker brengt ook van zijn beweerde problemen in januari 2013 in zijn land, geen enkel bewijs bij. Ook van zijn voorgehouden terugkeer naar België in januari 2012 brengt hij geen valabel bewijs bij.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging.

Dit volstaat op zich niet om te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Een verwijzing naar een internetartikel *“Current Developments in Ingushetia: Continued Abuses and Renewed Pressure to Return”* van september 2003 volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde informatie dateert van het jaar 2003, en aldus bezwaarlijk actueel te noemen is.

Waar verzoeker opmerkt dat het volkomen normaal is dat hij gelet op de ernst van de feiten die hij in zijn land van herkomst had meegemaakt -en die volgens hem worden bevestigd door zijn vrouw, waarvoor hij verwijst naar stuk 8 van de inventaris van zijn verzoekschrift-, niet meer in staat is om zijn vluchtverhaal volledig te schetsen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

De e-mail van zijn echtgenote, dewelke de door verzoeker aangevoerde problemen zouden moeten bevestigen, kan bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk weerhouden worden. De Raad hecht hieraan dan ook geen bewijswaarde.

Op de aanvoering van verzoeker dat aan de verklaring van zijn vrouw geloofwaardigheid dient te worden gehecht gezien zij in België als vluchteling werd erkend, antwoordt de Raad dat het niet is omdat van een persoon de vluchtelingenstatus werd erkend, dat diens verklaringen daardoor boven alle twijfel verheven zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

De stukken gevoegd bij het verzoekschrift vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

Het paspoort van verzoeker, het uittreksel uit het vreemdelingen- en wachtregister, het afschrift van huwelijksakte, zijn "bijlage 26" en zijn attest van immatriculatie, hebben immers geen betrekking op de door hem voorgehouden problemen.

De "vragenlijst" van 30 januari 2013 bevond zich reeds in het administratief dossier bevindt.

3.2.1.3. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Verzoeker verwijst ter zake naar de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen.

Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. De in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat "*Als praktiserend moslim verzet verzoeker zich tegen de radicale groepering binnen zijn religie. Hij wordt derhalve door rebellenbewegingen - zoals in casu DE FSB militairen - beschouwd als een medestander van de Russische autoriteiten.*", is een loutere bewering die geenszins gestaafd wordt aan de hand van concrete en objectieve elementen. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig.

Wat de toepassing betreft van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat niet kan worden besloten dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan deze pertinente vaststelling.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.3. Besluit

Het voorgaande volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE